

Mr. E, if you drink this you are going to die

Jag är trött och törstig. Man ger mig ett glas silversaft.

Det har regnat hela dagen, men nu är det uppehåll och solen bryter fram i glittriga skärvor mellan molnen. Jag ligger bekvämt i en vilstol på terrassen med utsikt över stranden och vattnet. De vitklädda upppassarna är diskreta och håller sig på avstånd, men är alltid beredda att stå till tjänst. Jag har varit här en längre tid nu; exakt *hur* länge vet jag inte själv, men att det är länge är något som inte går att förneka. Det sitter i benen, i lymfan, i blodet och, kanske framför allt, i ett lätt men oavbrutet tryck bakom ögonen. Vi ligger ofta ute på terrassen i våra morgonrockar med emblem på, och det är nästan alltid molnigt, som om det var något på gång, som om själva himlen laddade upp inför ett länge efterlängtat vredesutbrott. Molnen är skiffergrå och delar sig då och då som de vore den alltid fuktiga sanden närmast vattnet och vattnet nu - otligt och vredgat - tvingar dem att bilda nya konstellationer.

Vi dricker vår saft, de flesta av oss ur långa svarta sugrör.

En del läser en bok, andra slumrar mest. Snarkningarna är fågellätta och flyktiga, slits snabbt med av den bris som himlens annalkande storm skickat som sändebud. Upppassarna är alltid framme och fyller på glasen, så att de aldrig någonsin står tomma. Jag dricker, suger den ljusst gråa vätskan genom det smala sugröret, låter den skvalpa runt en stund i munhålan innan jag sväljer.

Låt mig vara ärlig här: Det är som att dricka månen.

Ett kallt stänk av blänkande silver mot gommen, följt av hetta, så intensiv och plågsam att man skulle vilja skrika, om det inte vore för att det går över så fort. Det smakar damm; det smakar instängda vindsutrymmen, gammal målarfärg, metall och svagt *oändligt svagt* av jordgubbe. Man blundar och lutar sig tillbaka i den kasserade gamla hammocken och sluter ena handens fingrar och flata runt ena sidans tvärslå medan man tvekande, långsamt och mycket mycket avvaktande låter den andras fingrar leta sig upp över, treva sig upp över, *dansa sig* upp över den nakna ryggtavlan, hon sitter framåtlutad, i profil är hon en romersk båge, revbenskonturerna som vaga, knappt synliga skuggor, bröstens välvning en markerad backe; hon skyler sig inte, korsar inte armarna framför. De är upptagna med att plocka jordgubbar ur träget på golvet framför ens fötter. Den egna bara överkroppen är täckt av knottror som letar sig ner mot midjan och det av tyg skylda mellangärdet. Det finns ett litet fönster, men solen täcks ändå av skiffergrå molnslamsor som gör att ljuset på sin höjd kommer in täckt och brutet och skapar ett skimmer, en slöja som framhäver mer än det döljer.

Drycken gör mig trött; jag vet att det också är så med andra, eftersom de flesta nickar till och somnar efter att har sugit i sig det sista. Inte bara sömn sänker sig över dem, utan även ett svart nät med vassa hullingar i maskorna. Det virar sig ett par varv runt deras kroppar, under rockarna, och dras sedan åt. Sönnen dämpar inte smärtan, men ger den åtminstone formen av en dröm, något man kan vakna upp ur. I behållare som står under vilstolarna samlas den svagt silverfärgade vätskan för senare konsumtion.

När den ögonlocken på den insomnade rycker till smyger sig närmsta
uppassare fram, knäböjer vid vilstolen och byter ut det svarta sugröret mot
ett vitt.

Copyright © Alexander Nyström 2009, 2012